

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 14 november 2002 *

I de förenade målen T-332/00 och T-350/00,

Rica Foods (Free Zone) NV, Oranjestad (Aruba), företrätt av advokaten G. van der Wal, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-332/00,

med stöd av

Konungariket Nederländerna, företrätt av J. van Bakel, H. Sevenster och J. S. van den Oosterkamp, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

och

* Rättegångsspråk: nederländska.

Free Trade Foods NV, Curaçao (Nederländska Antillerna), företrätt av advokaterna M. Slotboom, N. Helder och J. Coumans, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål T-350/00,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av T. van Rijn, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrätt av N. Díaz Abad och M. López-Monís Gallego, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 2081/2000 av den 29 september 2000 om fortsatta skyddsåtgärder rörande import från utomeuropeiska länder och territorier av sockerprodukter som omfattas av kumulation mellan EG och ULT (EGT L 246, s. 64), samt en skadeståndstalan,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna K. Lenaerts och J. Azizi,
justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingarna den 8 maj
2002,

följande

Dom

Den gemensamma organisationen av marknaden för socker

- 1 Genom förordning (EG) nr 2038/1999 av den 13 september 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 252, s. 1) kodifierade rådet förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981, genom vilken organisationen inrättades (EGT L 177, s. 4; svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110), eftersom den förordningen hade ändrats vid flera tillfällen. Syftet med organisationen är att reglera den gemensamma marknaden för socker för att öka antalet arbetstillfällen och höja sockerproducenternas livskvalitet.
- 2 Det är endast den produktion som omfattas av de nationella produktionskvoter (A- och B-kvoterna) som rådet tilldelar varje medlemsstat, i förevarande fall med

stöd av förordning nr 2038/1999, och som staten därefter delar upp mellan de nationella producenterna som främjas genom gemenskapens garantipriser. En högre produktionsavgift tas ut för det socker som omfattas av B-kvoten (B-socker) än för det som omfattas av A-kvoten (A-socker). Det socker som inte omfattas av A- och B-kvoterna kallas för C-socker och får endast säljas i Europeiska gemenskapen efter att ha slagits samman med nästa säsong A- och B-kvoter.

- 3 Vid export av annat socker än C-socker till länder utanför gemenskapen betalas exportbidrag ut med stöd av artikel 18 i förordning nr 2038/1999. Exportbidragen motsvarar skillnaden mellan priset på socker på gemenskapsmarknaden och priset på världsmarknaden.

- 4 Mängden socker som kan exporteras med exportbidrag och den högsta tillåtna summan av exportbidrag per år regleras i världshandelsorganisationens avtal (WTO) (nedan kallade WTO-avtalen), i vilka gemenskapen är part (rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar — vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet — av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986—1994), EGT L 336, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 3). Senast från och med regleringsåret 2000/2001 skall mängden socker som kan exporteras med exportbidrag och den högsta tillåtna summan av bidragen begränsas till 1 273 500 ton respektive 499,1 miljoner euro. Detta utgör en minskning med 20 respektive 36 procent jämfört med siffrorna för regleringsåret 1994/1995.

Förbindelserna med ULT

- 5 Gemenskapens verksamhet skall enligt artikel 3.1 s EG innefatta associering av utomeuropeiska länder och territorier (ULT) ”i syfte att öka handeln och att gemensamt främja den ekonomiska och sociala utvecklingen”.

- 6 Nederländska antillerna och Aruba ingår i ULT.
- 7 Dessa länders associering med gemenskapen regleras i EG-fördragets fjärde del.
- 8 Rådet har antagit flera beslut avseende associeringen av ULT med gemenskapen med stöd av artikel 187 EG. Den 25 juli 1991 antog rådet beslut 91/482/EEG (EGT L 263, s.1; svensk specialutgåva, område 11, volym 18, s. 3). Detta beslut är enligt artikel 240.1 i beslutet tillämpligt under en tioårsperiod från och med den 1 mars 1990.
- 9 Olika bestämmelser i beslut 91/482 har ändrats genom rådets beslut 97/803/EG av den 24 november 1997 om revidering efter halva giltighetstiden av beslut 91/482 (EGT L 329, s. 50) (nedan kallat ULT-beslutet tillsammans med beslut 91/482). Den 25 februari 2000 antog rådet beslut 2000/169/EG om förlängning av ULT-beslutets giltighetstid (EGT L 55, s. 67) till och med den 28 februari 2001.
- 10 I artikel 101.1 i ULT-beslutet föreskrivs följande:

”Produkter med ursprung i ULT skall importeras till gemenskapen utan importtull.”

11 I artikel 102 i samma beslut föreskrivs följande:

”Utan att det påverkar tillämpningen av artik[el] 108b skall gemenskapen inte tillämpa kvantitativa restriktioner på import av varor med ursprung i ULT eller åtgärder med motsvarande verkan.”

12 I artikel 108.1 första strecksatsen i ULT-beslutet hänvisas till bilaga II till beslutet (nedan kallad bilaga II) för definitionen av begreppet ursprungsvaror och de metoder för administrativt samarbete som är relaterade till detta. Enligt artikel 1 i denna bilaga skall en vara anses ha sitt ursprung i ULT, gemenskapen eller staterna i Afrika, Västindien och Stilla havet (nedan kallade AVS-staterna) om den antingen har helt producerats eller i tillräcklig grad behandlats eller bearbetats där.

13 Artikel 3.3 i bilaga II innehåller en uppräknning av de verksamheter som skall anses som otillräcklig bearbetning eller behandling för att en produkt från i synnerhet ULT skall tilldelas status som ursprungsvara.

14 I artikel 6.2 i bilaga II föreskrivs emellertid följande:

”När varor som helt framställs inom gemenskapen eller AVS-staterna bearbetas eller behandlas i ett ULT skall de anses som helt framställda i ULT.” Det är här fråga om ”regler om kumulation av ursprung mellan EG och ULT och mellan AVS och ULT”.

- 15 Enligt artikel 6.4 i bilaga II är dessa regler om kumulation av ursprung mellan EG och ULT och mellan AVS och ULT tillämpliga på "all bearbetning eller behandling, utförd i ULT, däribland de operationer som är uppräknade i artikel 3.3".
- 16 Genom beslut 97/803 (se punkt 9 ovan) har bland annat artikel 108b införts i ULT-beslutet. I den nämnda artikelns första punkt föreskrivs att "... den kumulation av ursprung mellan AVS och ULT som avses i artikel 6 i bilaga II [skall] tillåtas för en årlig kvantitet på 3 000 ton socker". Tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan EG och ULT begränsades däremot inte genom beslut 97/803.

Skyddsåtgärder vidtagna mot import av socker och av blandningar av socker och kakao som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT

- 17 Den 15 november 1999 antog kommissionen, med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet, förordning (EG) nr 2423/1999 om införande av skyddsåtgärder rörande socker med KN-nummer 1701 och blandningar av socker och kakao med KN-nummer 1806 10 30 och 1806 10 90, med ursprung i ULT (EGT L 294, s. 11). Genom denna förordning, som är giltig till och med den 29 februari 2000, har importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT underkastats ett system för minimipriser och importen av blandningar av socker och kakao (nedan kallade blandningarna) med ursprung i ULT underkastats sådan gemenskapsövervakning som föreskrivs i artikel 308d i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1).
- 18 Den 29 februari 2000 antog kommissionen, också med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet, förordning (EG) nr 465/2000 om införande av skyddsåtgärder

rörande import från ULT av sockerprodukter som omfattas av kumulation mellan EG och ULT (EGT L 56, s. 39). I denna förordning begränsas för perioden från den 1 mars 2000 till den 30 september 2000 kumulation av ursprung mellan EG och ULT till 3 340 ton socker för produkter med KN-nummer 1701, 1806 10 30 och 1806 10 90.

- 19 Den 29 september 2000 antog kommissionen förordning (EG) nr 2081/2000 om fortsatta skyddsåtgärder rörande import från utomeuropeiska länder och territorier av sockerprodukter som omfattas av kumulation mellan EG och ULT (EGT L 246, s. 64, nedan kallad den ifrågasatta förordningen).
- 20 I artikel 1 i den ifrågasatta förordningen föreskrivs följande:

”För produkter med KN-nummer 1701, 1806 10 30 och 1806 10 90 som omfattas av den kumulation av ursprung mellan EG och ULT som avses i artikel 6 i bilaga II till [ULT-beslutet] skall en kvantitet på 4 848 ton socker tillåtas under tillämpningsperioden för denna förordning.

För att inte denna mängd skall överskridas skall hänsyn tas till sockerhalten för andra importerade produkter än oförädlat socker.”

- 21 Enligt artikel 2 i den ifrågasatta förordningen krävs importlicens vid import av de produkter som avses i artikel 1. Denna licens utfärdas i enlighet med de villkor som uppställs i artiklarna 2—6 i kommissionens förordning (EG) nr 2553/97 av den 17 december 1997 om bestämmelser för utfärdande av importlicenser för vissa produkter med KN-numren 1701, 1702, 1703 och 1704 som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS-länderna och ULT (EGT L 349, s. 26), vilka skall gälla i tillämpliga delar.

- 22 Avslutningsvis föreskrivs i artikel 3 att den ifrågasatta förordningen träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, det vill säga den 30 september 2000, och att den är tillämplig från den 1 oktober 2000 till och med den 28 februari 2001.

Förfarandet

- 23 Sökandena i målen T-332/00 och T-350/00 har, genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 oktober respektive den 20 november 2000, väckt talan dels om att den ifrågasatta förordningen skall ogiltigförklaras, dels om att skadestånd skall utgå. Båda sökandena är företag med säte i ULT (Aruba och Nederländska Antillerna), som behandlar socker.
- 24 Genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 december 2000 ansökte sökanden i mål T-350/00 om att förstainstansrätten skulle besluta om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta förordningen eller föreskriva någon annan interimistisk åtgärd till skydd för sökandens intressen.
- 25 Konungariket Nederländerna ansökte, genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 januari 2001, i enlighet med artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler om att få intervensera i mål T-332/00 till stöd för sökandens yrkanden.
- 26 Genom beslut av den 1 februari 2001 i mål T-350/00 R, Free Trade Foods mot kommissionen (REG 2001, s. II-493) avslog förstainstansrättens ordförande begäran om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta förordningen eller någon annan interimistisk åtgärd.

- 27 Konungariket Spanien ansökte, genom handlingar som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 februari respektive den 1 mars 2001, i enlighet med artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler om att få intervensera i målen T-332/00 och T-350/00 till stöd för kommissionens yrkanden.
- 28 Genom beslut av den 15 mars respektive den 30 april 2001 biföll ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning ansökningarna om intervention i mål T-332/00 samt ansökan om intervention i mål T-350/00.
- 29 Den 18 maj 2001 inkom Konungariket Nederländerna med en interventionsinlaga i mål T-332/00. Den 30 maj 2001 inkom Konungariket Spanien med en interventionsinlaga i målen T-332/00 och T-350/00, över vilka parterna har beretts tillfälle att yttra sig.
- 30 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Som en åtgärd för processledning enligt artikel 64 i rättegångsreglerna ställdes vissa skriftliga frågor till parterna. Dessa besvarades inom den föreskrivna fristen.
- 31 Genom skrivelse av den 26 mars 2002 uppgav sökanden i mål T-350/00 att den avstår från att åberopa grunden om att avtalet om skyddsåtgärder (WTO-GATT 1994), som ingicks inom ramen för de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986—1994) (EGT L 336, 1994, s. 184; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 186) (nedan kallat avtalet om skyddsåtgärder), har åsidosatts. Denna grund hade åberopats av sökanden i samband med talans väckande. Samma sökande avstod dessutom från att åberopa argumentet om att kommissionen har åsidosatt proportionalitetsprincipen eftersom den ifrågasatta förordningen inte var ägnad att, undantagsvis och tillfälligt, bemöta särskilda svårigheter. Sökanden avstod också från att åberopa argumentet om åsidosättande av proportionalitetsprincipen. Detta argument hade framförts inom ramen för invändningen om rättsstridighet avseende förordning nr 2553/97.

- 32 Parterna utvecklade sin talan och svarade på frågor från förstainstansrätten vid förhandlingen den 8 maj 2002.
- 33 Vid förhandlingen avstod sökanden i mål T-332/00 från att åberopa den invändning om rättsstridighet som hade gjorts i ansökan avseende förordning nr 2553/97.
- 34 Efter att ha berett parterna tillfälle att yttra sig om en eventuell förening av målen beslutar förstainstansrätten att målen T-332/00 och T-350/00 skall förenas vad gäller domen.

Parternas yrkanden

- 35 I mål T-332/00 har sökanden och Konungariket Nederländerna yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen,

— fastställa att gemenskapen är ansvarig för den skada som sökanden har åsamkats till följd av att importen av de produkter som avses i den ifrågasatta förordningen har hindrats eller begränsats genom den ifrågasatta förordningen sedan den 1 oktober 2000, att parterna vid ett senare tillfälle skall ta ställning till omfattningen av nämnda skada och att förfarandet, om parterna inte kan enas i denna fråga, skall fullföljas inom en tidsfrist som fastställs av

förstainstansrätten i syfte att fastställa skadans omfattning, alternativt förplikta gemenskapen att utge ett preliminärt skadestånd vars slutgiltiga storlek skall fastställas vid ett senare tillfälle, eller alternativt förplikta gemenskapen att utbetala ett skadestånd som förstainstansrätten finner skäligt jämte en årlig ränta på 8 procent från och med den dag då talan väcktes till dess betalning sker,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

36 Kommissionen och Konungariket Spanien har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

37 Sökanden i mål T-350/00 har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan kan tas upp till sakprövning,

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen,

- fastställa att gemenskapen är ansvarig för den skada som sökanden har åsamkats till följd av antagandet av skyddsåtgärden, att parterna skall ta ställning till skadans storlek och att förfarandet, om parterna inte kan enas i denna fråga, skall återupptas inom en tidsfrist som fastställs av förstainstansrätten i syfte att fastställa skadans omfattning samt, åtminstone, förplikta gemenskapen att utge ett preliminärt skadestånd vars slutgiltiga storlek skall fastställas vid ett senare tillfälle,

- i andra hand, förplikta gemenskapen att utge en ersättning som förstainstansrätten finner skälig, jämte gällande ränta från och med den dag då talan väcktes till dess betalning sker,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

38 Kommissionen och Konungariket Spanien har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Yrkandena om ogiltigförklaring

1. *Upptagande till sakprövning*

- 39 Kommissionen har i sin inlägga i mål T-332/00 motsatt sig att talan om ogiltigförklaring tas upp till sakprövning. Kommissionen har anfört att sökanden inte är personligen berörd av den ifrågasatta förordningen i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG. Enligt kommissionen berör förordningen inte sökandena på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra befintliga och framtida företag som producerar socker eller blandningar i ULT (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, s. 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, s. 185, förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2305, punkt 66).
- 40 Vid förhandlingen bestred kommissionen även att yrkandet om ogiltigförklaring som framförts i mål T-350/00 kan tas upp till sakprövning, även om den i sina inlagor inte gjort någon invändning om rättegångshinder.
- 41 Förstainstansrätten erinrar härvid om att frågan huruvida en talan som väckts med stöd av artikel 230 EG kan tas upp till sakprövning är en fråga som omfattas av tvingande rätt, eftersom den rör förstainstansrättens behörighet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 17 juni 1998 i mål T-174/95, Svenska Journalistförbundet mot rådet, REG 1998, s. II-2289, punkt 80). Det skall således prövas huruvida yrkandena om ogiltigförklaring i de två målen kan tas upp till sakprövning.
- 42 Förstainstansrätten erinrar om att varje fysisk eller juridisk person enligt artikel 230 fjärde stycket EG har rätt att väcka talan mot beslut som är riktade

till honom och mot beslut som, även om de utfärdats i form av förordningar eller riktats till en annan person, direkt och personligen berör honom.

- 43 Förstainstansrätten konstaterar att den ifrågasatta förordningen är allmänt tillämplig. Skyddsåtgärderna i densamma gäller nämligen allmänt för import till gemenskapen av socker som omfattas av reglerna om kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Bestämmelserna är tillämpliga oavsett om sockret importerats i obearbetat tillstånd eller i en blandning.
- 44 Den ifrågasatta förordningens allmänna karaktär utesluter emellertid inte i sig att den kan beröra vissa fysiska eller juridiska personer direkt och personligen (se domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 15, s. 141, förstainstansrättens dom i det ovan i punkt 39 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 66, och av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 50).
- 45 Förstainstansrätten konstaterar att sökandena, som alla, till gemenskapen, exporterar sådana produkter som avses i den ifrågasatta förordningen, direkt berörs av rättsakten. Den ifrågasatta förordningen lämnar nämligen inget utrymme för skönsmässiga bedömningar för de myndigheter i medlemsstaterna som har att tillämpa den.
- 46 Vad därefter gäller frågan huruvida sökandena berörs personligen av den ifrågasatta förordningen, erinrar förstainstansrätten om att det, för att en fysisk eller juridisk person skall anses vara personligen berörd av en rättsakt som är allmänt tillämplig, är nödvändigt att rättsakten i fråga angår personen på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denna person från varje annan person och därigenom försätter denne i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domen i det ovan i punkt 39 nämnda målet Plaumann mot kommissionen, förstainstansrättens dom av den 17 januari 2002 i mål T-47/00, Rica Foods mot kommissionen, REG 2002, II-113, punkt 38).

- 47 Sökandena har hävdad att de berörs personligen av den ifrågasatta förordningen eftersom kommissionen hade en rättslig skyldighet att undersöka sökandenas särskilda situation före antagandet av den nämnda rättsakten (domen av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 39 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, punkt 70).
- 48 Kommissionen har invänt att sökandena, trots denna skyldighet, inte berörs personligen av den ifrågasatta förordningen. Kommissionen har anfört att den ifrågasatta förordningen inte har hindrat sökandena från att, helt eller delvis, fullfölja vissa avtal (domstolens dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, *Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen*, REG 1985, s. 207, punkt 19). Vid förhandlingen hänvisade kommissionen också till domstolens dom av den 22 november 2001 i mål C-451/98, *Antillean Rice Mills mot rådet* (REG 2001, s. I-8949).
- 49 Det är viktigt att erinra om att den omständigheten att kommissionen på grund av särskilda bestämmelser är skyldig att ta hänsyn till de följder som den rättsakt som den har för avsikt att anta kan få för vissa enskildas situation innebär att de senare särskiljs (domstolens dom av den 11 februari 1999 i mål C-390/95 P, *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, REG 1999, s. I-769, punkterna 25—30, och i det ovan i punkt 48 nämnda målet *Antillean Rice Mills mot rådet*, punkt 57, förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 39 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, punkt 67, och i det ovan i punkt 46 nämnda målet *Rica Foods mot kommissionen*, punkt 41).
- 50 Domstolen och förstainstansrätten har i denna fråga slagit fast att det följer av artikel 109.2 i ULT-beslutet att kommissionen, om omständigheterna i det enskilda fallet tillåter det, är skyldig att undersöka vilka negativa återverkningar ett beslut om att vidta skyddsåtgärder med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet kan få på ekonomin i berörda ULT och för de berörda företagen (domen av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 49 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, punkt 25, och av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 39 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, punkt 70).

- 51 Eftersom den ifrågasatta förordningen antogs med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet var kommissionen skyldig att ta hänsyn till de konsekvenser som de planerade skyddsåtgärderna kunde få för berörda ULT och de berörda företagen.
- 52 Det räcker emellertid inte att konstatera att det föreligger en sådan skyldighet för att visa att företagen som påverkas av skyddsåtgärderna som vidtagits med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet personligen berörs av dessa, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG (domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 60). För att sökandeföretagens talan skall kunna tas upp till prövning krävs att dessa visar att de berörs av skyddsåtgärden på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer (domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 62).
- 53 Av rättspraxis framgår att företag som redan har ingått avtal som skall fullgöras under den period som skyddsåtgärden tillämpas och vars fullföljande helt eller delvis hindras av skyddsåtgärden är personligen berörda i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG (domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, punkterna 28, 31 och 32, och i det ovan i punkt 48 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 61).
- 54 Sökandena — som i egenskap av företag med säte i ULT och verksamhet inom den sektor som avses i den ifrågasatta förordningen skall anses vara berörda av densamma — har gjort gällande att förordningen har hindrat dem från att fullfölja vissa avtal.
- 55 På begäran av förstainstansrätten har sökanden i mål T-332/00, i skrivelse av den 26 mars 2002, företett ett avtal daterat den 2 december 1999 beträffande leverans inom gemenskapen av 12 000 ton socker under perioden januari—december år 2000. I avtalet angavs att leverans skulle ske med 1 000 ton per månad.

Följaktligen skulle 3 000 ton ha levererats under den ifrågasatta förordningens giltighetstid.

- 56 Genom skrivelse av den 10 april 2002 företedde sökanden i mål T-332/00 ytterligare två, odaterade, avtal för förstainstansrätten. Det ena avtalet avsåg leverans inom gemenskapen av 80 ton blandningar i veckan från och med den 1 februari 1999 under ett år, med automatisk förlängning ett år. Det andra avtalet avsåg leverans inom gemenskapen av 78—130 ton blandningar i veckan från och med den 1 juli 2000 under sex månader, med automatisk förlängning sex månader. Dessa två avtal motsvarar således en kvantitet om 3 318 ton att levereras av sökanden under den ifrågasatta förordningens giltighetstid.
- 57 Av ovannämnda uppgifter drar förstainstansrätten slutsatsen att den kvantitet socker, i obehandlat tillstånd eller i form av blandningar, som sökanden genom de ovan i punkterna 55 och 56 nämnda avtalen hade åtagit sig att leverera, med god marginal översteg den allmänna maximigräns på 4 848 ton som hade införts genom den ifrågasatta förordningen och som avsåg dennas giltighetstid.
- 58 Under dessa omständigheter gör förstainstansrätten bedömningen att sökanden i mål T-332/00 hade ingått avtal vilkas fullföljande helt eller delvis hindrades av den ifrågasatta förordningen.
- 59 Sökanden i mål T-350/00 har bifogat två avtal till sin ansökan. Det ena avtalet, daterat den 1 oktober 1998, gäller försäljning till ett företag etablerat i Tyskland av minst 28 500 ton socker per år. Avtalet har ingåtts på obestämd tid. Det andra avtalet, vilket har uppgetts ha en giltighetstid på minst fem år, är daterat den 18 februari 2000 och gäller leverans inom gemenskapen av minst 24 000 ton socker per år.

60 Med hänsyn till kvoten om 4 848 ton socker som föreskrivs i den ifrågasatta förordningen anser förstainstansrätten att denna förordning hindrat sökanden i mål T-350/00 från att fullfölja avtalen från den 1 oktober 1998 och den 18 februari 2000, åtminstone delvis.

61 Därmed konstaterar förstainstansrätten att sökandena är personligen berörda av den ifrågasatta förordningen.

62 Följaktligen skall talan om ogiltigförklaring tas upp till prövning.

2. Prövning i sak

63 Sökandena har åberopat tre gemensamma grunder till stöd för talan i båda målen. Den första grunden gäller olika åsidosättanden av artikel 109.1 i ULT-beslutet, den andra ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen och den tredje ett åsidosättande av den förmånsbehandling som ULT åtnjuter enligt EG-fördraget.

64 Sökanden i mål T-332/00 har dessutom åberopat ytterligare tre grunder, nämligen att avtalet om skyddsåtgärder har åsidosatts, att kommissionen har gjort sig skyldig till maktmissbruk samt att artikel 253 EG har åsidosatts.

65 Sökanden i mål T-350/00 har invänt att förordning nr 2553/97 är rättsstridig. Den ifrågasatta förordningen hänvisar till denna förordning.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 109.1 i ULT-beslutet

Inledande synpunkter

- 66 Förstainstansrätten erinrar om att gemenskapsinstitutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av artikel 109 i ULT-beslutet. Artikeln ger institutionerna rätt att vidta skyddsåtgärder eller lämna tillstånd till vidtagande av sådana åtgärder när vissa villkor är uppfyllda. Eftersom gemenskapsinstitutionerna har ett sådant utrymme för skönsmässig bedömning måste gemenskapsdomstolens prövning begränsas till en kontroll av att det vid utövandet av denna behörighet inte har förekommit uppenbara fel eller maktmissbruk och att gemenskapsinstitutionerna inte på ett uppenbart sätt har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning (domstolens dom av den 22 november 2001 i mål C-110/97, Nederländerna mot rådet, REG 2001, s. I-8763, punkt 61, och angiven rättspraxis).
- 67 Enligt artikel 109.1 i ULT-beslutet ”kan” kommissionen vidta skyddsåtgärder antingen ”[o]m tillämpningen av... [ULT-beslutet] resulterar i allvarliga störningar i en ekonomisk sektor inom gemenskapen eller inom en eller flera av dess medlemsstater, eller om den resulterar i att deras externa ekonomiska stabilitet äventyras”, eller ”[om] det uppstår svårigheter som kan leda till en försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet eller i en region inom gemenskapen”. Domstolen har i sin dom av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 49 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen* (punkt 47) anfört, vad gäller det första fallet, att ”det [måste]... föreligga ett orsakssamband, eftersom skyddsåtgärderna skall syfta till att upphäva eller mildra de svårigheter som uppstått inom den aktuella sektorn” och, ”vad gäller det andra fallet, [att det inte] krävs... att de svårigheter som utgör grunden för införandet av en skyddsåtgärd beror på ULT-beslutets tillämpning”.
- 68 Kommissionen har grundat den ifrågasatta förordningen på det andra fallet i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Kommissionen har nämligen vidtagit de omtvistade

skyddsåtgärderna med anledning av att "[d]et före[låg]... risk för försämring för en av gemenskapens verksamhetssektorer" (skäl 6 i den ifrågasatta förordningen).

- 69 Den första grunden består i huvudsak av två delar. Inom ramen för den första delen har sökandena anfört att det inte föreligger någon svårighet i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Inom ramen för den andra delen har sökandena hävdats att det inte föreligger någon risk för försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet och att det är tveksamt om ett orsakssamband finns mellan, å ena sidan, importen av socker och blandningar som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT och, å andra sidan, situationen på gemenskapsmarknaden.

Den första delgrunden: Den påstådda avsaknaden av "svårigheter" i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

— Den ifrågasatta förordningen

- 70 I den ifrågasatta förordningen har kommissionen konstaterat att det föreligger olika svårigheter i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.
- 71 Kommissionen har i skäl 1 inledningsvis hänvisat till att "importen av socker (KN-nummer 1701) och blandningar av socker och kakao med KN-numren 1806 10 30 och 1806 10 90 som kommer från... ULT... ökade kraftigt mellan 1997 och 1999, särskilt oförädlat socker som omfattas av kumulation". Kommissionen har uppgett att "[d]enna import har utvecklats från 0 ton år 1996 till över 53 000 ton år 1999".

72 Kommissionen har vidare anfört följande i skäl 4 i den ifrågasatta förordningen:

”Under senare år har svårigheter uppstått på gemenskapens sockermarknad. Ett överskott har skapats. Sockerkonsumtionen ligger på en konstant nivå på cirka 12,8 miljoner ton per år. Produktionen inom ramen för kvoterna ligger på cirka 14,3 miljoner ton per år. All import av socker innebär därför att en motsvarande kvantitet socker som producerats i gemenskapen, men som inte kan avsättas där, måste exporteras. För detta ändamål utgår, inom vissa kvoter, exportbidrag som belastar gemenskapsbudgeten (för närvarande cirka 520 euro per ton). De kvantiteter som kan exporteras med exportbidrag begränsas emellertid genom [WTO-avtalen] och har för regleringsåret 2000/01 sänkts till 1 273 500 ton, jämfört med regleringsåret 1995/96 då gränsen låg på 1 555 600 ton.”

73 Med hänsyn till sökandenas argument kommer förstainstansrätten inledningsvis att undersöka riktigheten av vissa av kommissionens uppgifter i skäl 1 och skäl 4 i den ifrågasatta förordningen samt ta ställning till om dessa uppgifter tillsammans kan anses visa att svårigheter i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet föreligger.

— Riktigheten av kommissionens uppgifter i skäl 1 och skäl 4 i den ifrågasatta förordningen

74 Vad gäller uppgiften i skäl 1 i den ifrågasatta förordningen om att importen har ökat, har sökandena i första hand uppmärksammat rätten på att produktionen i ULT av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT är en förhållandevis ny industri, som har utvecklats efter den 1 december 1997 då exporten till gemenskapen av socker omfattat av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT i praktiken omöjliggjordes genom beslut 97/803. Sökandena har förklarat att man efter en ny industris tillkomst (infant industry) normalt kan registrera en tillväxt i denna under de första åren, upp till

en viss lönsamhetsnivå, varefter volymen stabiliseras. Omfattningen av importen till gemenskapen av socker och blandningar stabiliserades därmed under den andra halvan av år 1999. Under dessa omständigheter anser sökandena att uppgiften att importen av de aktuella varorna kraftigt har ökat är missvisande.

- 75 Förstainstansrätten konstaterar att det framgår av den statistik från Europeiska gemenskapernas statistikkontor (Eurostat) som kommissionen, till följd av en skriftlig fråga, har ingett, att importen av socker med ursprung i ULT uppgick till 2 251,1 ton år 1996 och att blandningar med ursprung i ULT över huvud taget inte importerades detta år. Sökandena har inte bestridit uppgiften att dessa 2 251,1 ton socker omfattades av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT. Sökandena har dels inte bestridit uppgiften i den ifrågasatta förordningen att inget socker omfattat av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT importerades år 1996, dels uttryckligen bekräftat uppgiften att produktion av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT är en industri som har utvecklats sedan beslut 97/803 i praktiken gjorde det omöjligt att exportera socker omfattat av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT.
- 76 Av Eurostats statistik framgår vidare att importen till gemenskapen av socker med ursprung i ULT uppgick till 53 519,9 ton och importen av blandningar med ursprung i ULT till 14 020 ton år 1999.
- 77 Eftersom kumulation av ursprung mellan AVS och ULT begränsas till 3 000 ton socker per år i artikel 108b i beslut 97/803 var det med fog som kommissionen i skäl 1 i den ifrågasatta förordningen konstaterade att "importen av socker (KN-nummer 1701) och blandningar av socker och kakao med KN-nummer 1806 10 30 och 1806 10 90 som kommer från... ULT... har utvecklats från 0 ton år 1996 till över 53 000 ton år 1999", "särskilt oförädlat socker som omfattas av kumulation". Oberoende av om importen skall anses härröra från en ny industri eller ej är det på goda grunder som kommissionen har konstaterat att importen "ökade kraftigt" (skäl 1 i den ifrågasatta förordningen).

- 78 För det andra har sökandena bestridit kommissionens påstående i skäl 4 i den ifrågasatta förordningen, att importen till gemenskapen av socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT leder till att gemenskapen måste exportera motsvarande mängd socker med exportbidrag. Enligt sökandena kan många olika faktorer, såsom ändrade vanor hos gemenskapens konsumenter, dåliga skördar i gemenskapen med mera, påverka omfattningen av exporten.
- 79 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att sökandena har medgett att det finns ett överskott av socker på gemenskapsmarknaden. Gemenskapens produktion av A- och B-socker, det vill säga socker som kan säljas på gemenskapsmarknaden och för vilket exportbidrag utgår vid export, överstiger redan efterfrågan på marknaden. Sökandena har endast gjort gällande att överskottet på gemenskapsmarknaden är strukturellt och har existerat under flera decennier (se punkt 93 nedan).
- 80 Gemenskapen är dessutom, vilket domstolen har framhållit i sin dom av den 8 februari 2000 i mål C-17/98, Emesa Sugar (REG 2000, s. I-675), punkt 56, skyldig att importera en viss mängd socker från tredje land enligt WTO-avtalen.
- 81 Under dessa omständigheter leder ytterligare import av socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT till att överskottet på socker på gemenskapsmarknaden ökar och till att den subventionerade exporten växer i storlek (se domen i det ovan i punkt 80 nämnda målet Emesa Sugar, punkt 56).
- 82 Därmed anser förstainstansrätten att kommissionen med rätta kunde göra bedömningen, i skäl 4 i den ifrågasatta förordningen, att "[a]ll import av socker... därför [innebär] att en motsvarande kvantitet socker som har producerats i gemenskapen, men som inte kan avsättas där måste exporteras".

- 83 Sökandena har vidare kritiserat påståendet i skäl 4 i den ifrågasatta förordningen att ytterligare export medför ytterligare kostnader som belastar gemenskapsbudgeten med ”för närvarande 520 euro per ton”.
- 84 Förstainstansrätten konstaterar härvid att kommissionen medgett att beloppet 520 euro per ton inte längre var korrekt då den ifrågasatta förordningen antogs. Enligt kommissionen borde beloppet i fråga ha varit ungefär 400 euro per ton men denna felaktighet påverkar inte den ifrågasatta förordningens lagenlighet. Kommissionen ville nämligen understryka att en ökning av den subventionerade exporten med nödvändighet medför ytterligare kostnader som belastar gemenskapsbudgeten. Dessa kostnader är avsevärda även om exportbidragen uppgår till ungefär 400 euro per ton.
- 85 För det tredje har sökanden i mål T-332/00 anfört att det framgår av fotnoten längst ner på sidan som innehåller ”förteckning CXL — Europeiska gemenskaperna”, vilken har bifogats WTO-avtalen, att man vid beräkningen av maximigränsen för subventionerad export inte räknade med gemenskapens export av socker motsvarande förmånsimporten av socker från AVS-staterna och Indien. Enligt sökanden bör importen av socker från ULT anses vara förmånsimport på samma sätt som importen från AVS-staterna och Indien. Sökanden anser därför att kommissionen saknade rätt att begränsa importen till gemenskapen av socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT med hänvisning till skyldigheterna enligt WTO-avtalen.
- 86 Förstainstansrätten anser inte att detta argument kan godtas. Förteckningen CXL innehåller nämligen undantagsbestämmelser för import av socker från AVS-staterna och Indien, men saknar motsvarande bestämmelser för import av socker från ULT. Eftersom importen till gemenskapen av socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT medför export av en motsvarande kvantitet gemenskapsproducerat socker bör hänsyn tas till denna import vid bedömningen av om maximigränserna i förteckningen CXL kan

efterlevas. För att ändra fotnoten längst ner på sidan med den nämnda förteckningen så att också socker från ULT omfattas krävs dels förhandlingar enligt artikel XXVIII i GATT, dels att gemenskapen kompenserar de förändringar som vidtas avseende dess medgivanden och åtaganden.

- 87 Med hänsyn till ovanstående anser förstainstansrätten inte att sökandena har visat att kommissionen i skäl 1 och skäl 4 i den ifrågasatta förordningen har gjort sig skyldig till en felaktig bedömning av de faktiska eller de rättsliga omständigheterna.

— Förekomsten av svårigheter i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet vad avser omständigheterna i skäl 1 och skäl 4 i den ifrågasatta förordningen

- 88 Sökandena har gjort gällande att varken den ökade importen till gemenskapen av socker och blandningar som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT, produktionsöverskottet eller gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen utgör svårigheter, i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet, som kan anses motivera att skyddsåtgärder vidtas.

- 89 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att kommissionen aldrig har hävdat att svårigheterna var för sig skulle kunna motivera vidtagandet av skyddsåtgärder. Tvärtom framgår det av den ifrågasatta förordningen att de svårigheter som kommissionen lyft fram är nära knutna till varandra. Kommissionen har nämligen uppgett att överskottet på marknaden gör att varje ytterligare importerat ton resulterar i ökade utgifter för exportbidrag, en ökning som i sin tur hotar maximigränserna i WTO-avtalen.

90 Vad gäller den ökade importen har sökandena erinrat om att produktionen av socker i ULT är en ny industri. Importen till gemenskapen av socker och blandningar stabiliserades under den andra halvan av år 1999 och sedan dess föreligger det enligt sökandena ingen egentlig risk för att importen skall tillta ytterligare. Under dessa omständigheter anser sökandena inte att den ökade importen sedan år 1997, till vilken det hänvisas i skäl 1 i den ifrågasatta förordningen, kan anses utgöra en svårighet i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

91 Förstainstansrätten erinrar härvid om att kommissionen med fog konstaterat i skäl 1 i den ifrågasatta förordningen att ”importen av socker (KN-nummer 1701) och blandningar av socker och kakao med KN-numren 1806 10 30 och 1806 10 90 som kommer från... ULT... har utvecklats från 0 ton år 1996 till över 53 000 ton år 1999”, ”särskilt oförädlad socker som omfattas av kumulation” (se ovan punkterna 75—77). Det faktum att den ökade importen av socker och blandningar omfattade av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT sägs bero på att sockertillverkning var en ny industri som ännu inte var fullt utvecklad saknar betydelse för bedömningen av om den aktuella importen, vid tidpunkten för den ifrågasatta förordningens antagande, i förening med överskottsproduktionen på gemenskapsmarknaden och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, utgjorde ”svårigheter”, i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

92 Förstainstansrätten kan inte heller godta sökandenas uppgift om att det inte föreligger någon risk för ökad import till gemenskapen av socker och blandningar som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT efter år 1999. Det skall erinras om att ULT:s produktionskapacitet för socker redan år 1997, vid antagandet av beslut 97/803 (se punkt 9 ovan), uppskattades ligga på 100 000—150 000 ton per år (se förstainstansrättens dom av den 6 december 2001 i mål T-43/98, Emesa Sugar mot rådet, REG 2001, s. II-3519, punkt 137).

93 Vad gäller produktionsöverskottet och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen har sökandena anfört dels att produktionsöverskottet existerar sedan ett

trettiotal år, dels att WTO-avtalen, som innehåller maximigränser för subventionerad export av socker, ingicks redan år 1994. Därmed anser sökandena inte att det är fråga om "svårigheter" i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

- 94 Förstainstansrätten erinrar om att mängden socker som kan exporteras med subventioner begränsades genom WTO-avtalen, och i synnerhet genom förteckningen CXL. Regleringsåret 1995/1996 kunde 1 555 600 ton exporteras med subventioner. Den tillåtna mängden sjönk till 1 273 500 ton för regleringsåret 2000/2001.
- 95 På grund av överskottet på gemenskapsmarknaden innebär all ytterligare import av socker till gemenskapen att motsvarande mängd gemenskapsproducerat socker måste exporteras (se punkterna 79—82 ovan). En ökad import av socker eller blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT försvårar således iakttagandet av de skyldigheter som gemenskapen har enligt WTO-avtalen.
- 96 Även om maximigränsen för regleringsåret 2000/2001 var känd sedan år 1994, och även om överskottet på gemenskapsmarknaden existerar sedan decennier anser förstainstansrätten att kommissionen gjorde en rimlig bedömning när den ansåg att den kraftigt ökade importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, med hänsyn till överskottet på gemenskapsmarknaden, utgjorde en "svårighet" i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Detta gäller i ännu högre grad med tanke på att gemenskapskvoterna för tillåten produktion under regleringsåret 2000/2001 redan hade behövt sänkas avsevärt till följd av den i WTO-avtalen fastställda maximigränsen (se punkterna 107—110 nedan).
- 97 Slutligen har sökanden i mål T-332/00 förklarat att kostnaden för exportbidragen för A- och B-socker bärs av de europeiska sockerbetsodlarna (genom systemet med självfinansiering) och således i slutändan av de europeiska konsumenterna.

Det belopp som konsumenten lägger ut på socker inom gemenskapen (oavsett om det förädlats till livsmedel eller inte) motsvarar mindre än två procent av dennes kostnader för livsmedel. Sökanden har därefter påpekat att de exportbidrag som sammanhänger med återexport av förmånssocker belastar Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ). Det rör sig om 1.8 miljoner ton socker som importerats tullfritt från AVS-staterna, utomeuropeiska franska departement och vissa andra tredje länder. Endast export av A- och B-socker i samband med import av motsvarande kvantitet förmånssocker påverkar budgeten. Import från ULT har ingen inverkan i detta avseende. I enlighet med artikel 11 i kommissionens förordning (EG) nr 800/1999 av den 15 april 1999 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 102, s. 11) ger socker med ursprung i ULT och som förädlats till gemenskapsprodukter inte rätt till exportbidrag. Sökanden har vidare hänvisat till ett nytt förslag till rådets förordning om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT C 29 E, 2001, s. 315).

98 Sökanden i mål T-332/00 har anfört att även om det antas att en koppling finns mellan, å ena sidan, de 50 000 ton socker som år 1999 importerades från AVS och, å andra sidan, motsvarande ökning av subventionerad export, medförde denna import endast kostnader på 26 miljoner euro för exportbidrag, en summa som motsvarar 0,006 procent av EUGFJ:s budget (eller 3,5 procent av EUGFJ:s budget för förmånsimport av socker). Därmed anser sökanden inte att en situation som motiverar att skyddsåtgärder vidtas med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet föreligger.

99 Förstainstansrätten erinrar om att de svårigheter som tas upp i den ifrågasatta förordningen är den kraftigt ökade importen av socker eller blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, överskottet av socker på gemenskapsmarknaden, vilket ger upphov till subventionerad export, och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen (se punkterna 70—72 ovan).

- 100 Överskottet på gemenskapsmarknaden leder till att importerat socker från ULT ersätter gemenskapsproducerat socker. Detta socker måste exporteras om balansen inom den gemensamma organisationen av marknaden skall upprätthållas.
- 101 Förstainstansrätten konstaterar att även om exporten av gemenskapssocker till stor del finansieras av gemenskapens sockerindustri, och därmed av konsumenterna, begränsas subventioneringen av export i WTO-avtalen, oberoende av vem som i slutändan bär kostnaderna för dessa subventioner, och ytterligare import skulle förvärra situationen på marknaden som redan lider av ett överskott.
- 102 Även om det antas att socker med ursprung i ULT som används i gemenskapsprodukter inte ger rätt till exportbidrag vid export, konstaterar förstainstansrätten att socker med ursprung i ULT som används vid tillverkning av förädlade gemenskapsprodukter ersätter gemenskapssocker vilket, i brist på import, skulle ha använts för tillverkning av dessa produkter. Med hänsyn till överskottet på marknaden måste detta socker exporteras och kommer att omfattas av exportbidrag.
- 103 Av ovanstående följer att inget argument som har framförts inom ramen för den första delgrunden kan godtas.

Den andra delgrunden: Försämring eller en risk för försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet och om orsakssambandet mellan, å ena sidan, importen av socker och blandningar som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT och, å andra sidan, situationen på gemenskapsmarknaden

104 Kommissionen har anfört följande i skäl 5 i den ifrågasatta förordningen:

”Den gemensamma organisationen av marknaden för socker riskerar att kraftigt störas på grund av dessa svårigheter. För regleringsåret 2000/01 har kommissionen beslutat att minska kvoterna för gemenskapens producenter med omkring 500 000 ton. All ytterligare import av socker och produkter med hög sockerhalt från ULT kommer att innebära en större minskning av gemenskapsproducenternas kvoter och, följaktligen, en större minskning av deras garanterade inkomst.”

105 Sökandena har gjort gällande att kraftigt sänkta priser på marknaden för socker eller en betydande försämring av situationen inom sektorn för socker, med förluster, uppsägningar och annat som resultat, skulle ge upphov till en försämring eller en risk för försämring i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Den europeiska sockerindustrin fungerar emellertid som den skall. Enligt sökandena är priset på socker inte på nedgång.

106 Förstainstansrätten anser att de omständigheter som sökandena har hänvisat till förvisso kan visa att en försämring har uppstått eller riskerar att uppstå, i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet, inom en sektor av gemenskapens verksamhet. En situation som nödvändiggör minskningar av gemenskapens produktionskvoter vittnar emellertid också om en försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet. En sådan minskning har nämligen en direkt inverkan på gemenskapsproducenternas inkomster.

107 Sökandena har hävdat att WTO-avtalen inte gör det nödvändigt att minska gemenskapskvoterna för produktion av socker med 500 000 ton. Sökandena har hänvisat till ett pressmeddelande av den 4 oktober 2000 från kommissionen och till förslaget om ny organisation av marknaden för socker, i vilka en minskning av nämnda kvoter med 115 000 ton socker nämns. Enligt sökandena skulle

dessutom en minskning av gemenskapskvoterna för produktion av socker med 500 000 ton, och *a fortiori* 115 000 ton, ha mindre inverkan än de variationer i volym som förekom naturligt inom gemenskapens produktion av betsocker under perioden 1997/1998—1999/2000 (dessa översteg tidvis 15 procent). Den minskning med 500 000 ton som kommissionen har föreslagit motsvarar nämligen ungefär 3 procent av gemenskapsproduktionen (vilket skulle medföra en minskning av den odlade marken med ungefär tre procent). Med tanke på att det endast skulle bli nödvändigt med en minskning på 115 000 ton anser sökandena att en minskning av produktionskvoterna inte kan anses medföra en märkbar försämring eller en risk för sådan försämring inom gemenskapens sektor för socker i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

- 108 Förstainstansrätten erinrar om att gemenskapen producerar mer socker än vad som konsumeras, oberoende av de årliga variationerna i produktionen. Dessutom är gemenskapen, vilket domstolen har framhållit i sin dom i det ovan i punkt 80 nämnda målet *Emesa Sugar* (punkt 56), skyldig att ”inom ramen för WTO... importera en viss angiven kvantitet socker från tredje land”. Till detta kommer ”det rörsocker som importerar[s] från AVS-staterna för att tillgodose den särskilda efterfrågan på denna vara” (domen i det ovan i punkt 80 nämnda målet *Emesa Sugar*, punkt 56).
- 109 Sökandena har inte bestridit att det finns en koppling mellan, å ena sidan, iakttagandet av gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, och, å andra sidan, den i den ifrågasatta förordningen nämnda minskningen av gemenskapens produktionskvoter. Sökandena ifrågasätter emellertid sifferuppgiften om 500 000 ton i den ifrågasatta förordningen.
- 110 Av kommissionens förordning (EG) nr 2073/2000 av den 29 september 2000 om en minskning av den garanterade kvantiteten inom ramen för systemet med produktionskvoter för sektorn för socker samt av raffinaderierna beräknade maximala behov av leveranser inom ramen för ordningen med förmånsimport för

regleringsåret 2000/2001 (EGT L 246, s. 38) framgår dock att kommissionen faktiskt har minskat produktionskvoterna för A- och B-socker med 478 277 ton för regleringsåret 2000/2001. Denna minskning motiveras av att "[b]eräkningarna för regleringsåret 2000/2001 visar på ett överskott som kan exporteras och som överstiger den maximigräns som fastställts i [WTO-]avtalet för detta regleringsår" (skäl 2 i förordning nr 2073/2000).

- 111 Kommissionen har under det skriftliga förfarandet förklarat att den beräknat minskningen av produktionskvoterna på grundval av traditionell export (1 471 000 ton). Från denna export har avdrag gjorts med av WTO godkänd export (998 200 ton med ett genomsnittligt bidrag på 500 euro per ton).
- 112 Den föreslagna minskningen med 115 000 ton som sökandena hänvisat till avser en strukturell minskning och är således inte begränsad till ett visst regleringsår, vilket framgår av kommissionens förslag av den 16 oktober 2000 till en ny rådets förordning om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT C 29 E, 2001, s. 315). Denna föreslagna strukturanpassning visar emellertid inte att en punktminskning på ungefär 500 000 ton för regleringsåret 2000/2001 inte var nödvändig.
- 113 Kommissionen kan i varje fall inte anses ha gjort en uppenbart oriktig bedömning i den ifrågasatta förordningen genom att, vid bedömningen av risken för störning inom sektorn för gemenskapssocker, beakta den minskning av produktionskvoter som beslutats i förordning nr 2073/2000, vars lagenlighet inte har ifrågasatts.
- 114 Sökandena har vidare anfört att omfattningen av importen till gemenskapen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och

ULT är försumbar i förhållande till gemenskapens produktion av socker och importen av socker från vissa tredje länder.

- 115 Sökanden i mål T-332/00 har uppskattat att importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT samt EG och ULT år 1999 motsvarade 0,32 procent (KN-nummer 1701) respektive 0,102 procent (KN-nummer 1806) av gemenskapsproduktionen. Samma år motsvarade importen omfattad av kumulation av ursprung mellan EG och ULT mindre än vad en AVS-stat som Barbados kan exportera till gemenskapen under ett år. Importen utgör därför inte något hot för den gemensamma organisationen av marknaden för socker.
- 116 Detta argument kan inte godtas. Förstainstansrätten erinrar om att kommissionen gjorde en rimlig bedömning när den ansåg att den kraftigt ökade importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, med hänsyn särskilt till överskottet på gemenskapsmarknaden och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, utgjorde en ”svårighet” i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.
- 117 Med tanke på gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, som begränsar exportsubventionerna, är uppfattningen rimlig att ”[a]ll ytterligare import av socker och produkter med hög sockerhalt från ULT kommer att innebära en större minskning av gemenskapsproducenternas kvoter och, följaktligen, en större minskning av deras garanterade inkomst” (skäl 5 i den ifrågasatta förordningen). Förstainstansrätten erinrar om att importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen motsvarade ungefär 10 procent av den minskning av produktionskvoterna som tillkännagavs i förordningen och att ULT:s produktionskapacitet för socker uppgick till 100 000—150 000 ton per år (se punkt 92 ovan).

- 118 Domstolen har redan slagit fast att en minskning av gemenskapens produktion i syfte att bemöta en ökad import av socker från ULT ”[skulle leda] till störningar i den gemensamma organisationen av marknaden för socker... och strida mot den gemensamma jordbrukspolitikens mål” (domen i det ovan i punkt 80 nämnda målet Emesa Sugar, punkt 56).
- 119 Under dessa omständigheter var det med fog som kommissionen, i skäl 5 i den ifrågasatta förordningen, bedömde att den ökade importen av socker från ULT riskerade att kraftigt störa den gemensamma organisationen av marknaden för socker.
- 120 Sökanden i mål T-332/00 har emellertid gjort gällande att de finansiella och kvantitativa maximigränserna i WTO-avtalen gäller från och med regleringsår 2000/2001. Inom ramen för dessa avtal löpte regleringsåret för socker från den 1 oktober till den 30 september avseende de kvantitativa maximigränserna och från den 1 juli till den 30 juni avseende de finansiella maximigränserna. Gemenskapen hade ett tillräckligt stort manöverutrymme vad gäller de i WTO-avtalen föreskrivna maximigränserna under perioden till den 1 juli 2000 respektive under perioden till den 1 oktober 2000. Enligt sökanden understeg nämligen gemenskapens export av socker med exportbidrag den i WTO-avtalen tillåtna mängden.
- 121 Detta argument med vilket sökanden söker visa att gemenskapen före den 1 juli respektive den 1 oktober 2000 hade kunnat klara en ökning av importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung EG/ULT genom att öka exporten av subventionerat socker samtidigt som man höll sig inom WTO-avtalens gränser, saknar emellertid relevans i dessa mål vilka avser lagenligheten av en förordning som syftar till att från och med den 1 oktober 2000 begränsa import av socker som omfattas av kumulation mellan EG och ULT.
- 122 Sökanden i mål T-332/00 har därefter uppskattat att den minskning med 500 000 ton per år som nämns i skäl 5 i den ifrågasatta förordningen, med gällande priser på världsmarknaden och exportbidrag per ton, gör det möjligt för

gemenskapen att exportera ungefär 450 000 ton, vilket lämnar gott om utrymme för importen av socker från ULT.

- 123 Förstainstansrätten anser emellertid att gemenskapen bör utnyttja den kapacitet som sökanden tagit upp till att motarbeta en negativ prisutveckling på världsmarknaden och till att säkerställa att skyldigheterna enligt WTO-avtalen respekteras. Dessutom skulle en minskning av gemenskapens produktionskvoter i syfte att möjliggöra en ökad import av socker strida mot den gemensamma jordbrukspolitikens mål (domen i det ovan i punkt 80 nämnda målet *Emesa Sugar*, punkt 56).
- 124 I vilket fall som helst har sökanden inte visat att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning av de omständigheter som den förfogade över vid antagandet av den ifrågasatta förordningen när den ansåg att situationen på gemenskapsmarknaden för socker, en situation som redan hade gjort omfattande minskningar av produktionskvoterna nödvändiga, riskerade att försämrats ytterligare på grund av den kraftigt ökade importen till gemenskapen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.
- 125 Sökanden i mål T-350/00 anser sig också känna till att hänsyn redan hade tagits till import av 110 000 ton socker med ursprung i ULT vid tidpunkten för beslutet att minska produktionskvoterna med ungefär 500 000 ton. Sökanden i mål T-332/00 har anfört att kommissionen i EU:s balansräkning för socker (EU sugar balance sheet) avseende regleringsåret 1999/2000 hade tagit hänsyn till import av 110 000 ton socker med ursprung i ULT och avseende regleringsåret 2000/2001 av 30 000 ton. Därmed anser sökandena att det var bedrägligt av kommissionen att i skäl 5 uppge att importen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT "[skulle] komm[a]... att innebära en större minskning av gemenskapsproducenternas kvoter", en minskning som skulle gå utöver den minskning med 500 000 ton som nämns i den ifrågasatta förordningen.

- 126 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att hänvisningen till planeringen för regleringsåret 1999/20000 saknar relevans i dessa mål, eftersom det i den ifrågasatta förordningen endast talas om produktionskvoter som minskats inför regleringsåret 2000/2001. Vad gäller planeringen för regleringsåret 2000/2001 avser denna import av socker med ursprung i andra tredje länder än AVS-stater, Indien, MGN, Kanarieöarna, Madeira och Azorerna upp till 30 000 ton. Det har inte visats att dessa 30 000 ton avser import av socker med ursprung i ULT. Även om det antas att det rör sig om sådan import konstaterar förstainstansrätten att kommissionen i sin planering förvisso beaktat import av en större kvantitet socker med ursprung i ULT än den som medges i den ifrågasatta förordningen, men att den även planerat en större minskning av produktionskvoten för A- och B-socker än den som slutligen fastställdes. Planeringen för regleringsåret 2000/2001 visar på en minskning av produktionen av A- och B-socker med ungefär 600 000 ton jämfört med regleringsåret 1999/2000 (minskning från 12 952 000 ton till 12 321 000 ton). Under dessa omständigheter innehåller planeringen för regleringsåret 2000/2001 inga uppgifter som visar att de konstateranden som kommissionen gör i skäl nr 5 i den ifrågasatta förordningen är följden av en uppenbart oriktig bedömning.
- 127 Sökandena har dessutom understrukit att en minskning av produktionskvoterna för A- och B-socker inte med nödvändighet leder till en minskning av lantbrukarnas inkomst. Dessa kan besluta att odla andra grödor.
- 128 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att oavsett frågan huruvida odling av andra produkter skulle vara lika lönsam som odling av sockerbetor visar nödvändigheten av en väsentlig minskning av produktionskvoterna för A- och B-socker, i sig, att en försämring eller åtminstone en risk för försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet föreligger i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.
- 129 Sökanden i mål T-332/00 har vidare anfört att importen av socker som inte omfattas av bestämmelserna om förmånsimport och som utgör en del av bearbetade produkter uppgår till 520 000 ton per år. Trots att tull betalas för detta socker påverkar denna import, enligt sökanden, efterfrågan på gemen-

skapssocker inom gemenskapen. Inga åtgärder har emellertid vidtagits mot denna import med stöd av artikel 134 EG.

- 130 Förstainstansrätten anser att själva betalningen av tull på socker som ingår i bearbetade varor leder till en annan bedömning av de störande effekter som kan följa av sådan import jämfört med import av socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Den senare importen är befriad från tull enligt artikel 101.1 i ULT-beslutet. I vilket fall som helst påverkar inte en eventuell passivitet från kommissionens sida avseende import från tredje land lagenligheten av den ifrågasatta förordningen.
- 131 Sökanden i mål T-332/00 har betonat att kommissionen, vid bedömningen av effekterna av de påstådda "svårigheterna" i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet, också borde ha tagit hänsyn till storleken på reservlagret av socker vid början av året respektive vid årets slut (opening och closing stocks) och till exporten av socker i bearbetade varor. Sökanden har härvid ånyo hänvisat till EU:s balansräkning för socker.
- 132 Detta argument kan inte godtas då det är alltför vagt. Sökanden har nämligen inte förklarat på vilket sätt kommissionens påstådda underlåtenhet att ta hänsyn till de omständigheter som nämns i punkten ovan visar att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den kom fram till att de ovan, i punkterna 71 och 72, nämnda svårigheterna hotade att kraftigt störa den gemensamma organisationen av marknaden för socker.
- 133 Sökanden i mål T-332/00 och den nederländska regeringen har vidare anfört att kommissionen i juli år 1999 beslutade att frisläppa ett lager på 66 000 ton tillhörande spanska företag med anledning av att en brist hade uppstått i Spanien

(kommissionens beslut 1999/444/EG av den 7 juli 1999 om frisläppande av det minimilager och partiellt frisläppande av det övergångslager som hålls av sockerföretagen i Spanien för försörjning av landets sydliga region under perioden 1 juli—30 november 1999, EGT L 174, s. 25). Förstainstansrätten har dessutom i sin dom av den 17 juni 1999 i mål T-82/96, ARAP m.fl. mot kommissionen (REG 1999, s. II-1889), inom ramen för en talan om ogiltigförklaring riktad mot kommissionens beslut av den 11 januari 1996 att inte invända mot att DAI beviljades statligt stöd nr N11/95, slagit fast att ökningen av produktionen av subventionerat socker med 70 000 ton i Portugal inte märkbart hade påverkat den gemensamma marknaden. Av detta drar sökandena och den nederländska regeringen slutsatsen att inte heller den begränsade importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT skulle påverka marknaden.

134 Vid förhandlingen har sökanden i mål T-332/00 återigen hänvisat till rådets förordning (EG) nr 2007/2000 av den 18 september 2000 om införande av särskilda handelsåtgärder för länder och territorier som deltar i eller är knutna till Europeiska unionens stabiliserings- och associeringsprocess samt om ändring av förordning (EG) nr 2820/98 och om upphävande av förordningarna (EG) nr 1763/1999 och (EG) nr 6/2000 (EGT L 240, s. 1). Sökanden har påpekat att import av socker med ursprung i det forna Jugoslavien på grundval av denna förordning har upplevt ett enormt uppsving och har förklarat att denna import uppgick till 0 år 2000 men uppskattades i en rapport av den 23 oktober 2001 till 120 000 ton år 2001. Det är oförståeligt att de små kvantiteter socker som kommer från ULT utgör ett hot för den gemensamma organisationen av marknaden för socker när import av större mängder från det forna Jugoslavien inte utgör något sådant hot.

135 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att dessa argument inte visar att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen i september 2000 slog fast att svårigheter som riskerade att kraftigt störa den gemensamma organisationen av marknaden för socker hade uppstått. Det finns nämligen ingenting som visar att situationen på gemenskapsmarknaden för socker vid tidpunkten för de i punkt 133 nämnda besluten var jämförbar med situationen på marknaden vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen. Vad gäller förordning nr 2007/2000, vilken förvisso antogs vid samma tidpunkt som den ifrågasatta

förordningen, och i vilken bland annat föreskrivs bättre villkor för tillträde till gemenskapsmarknaden för jordbruksprodukter från det forna Jugoslavien, konstaterar förstainstansrätten att sökanden själv medgett att den inte lett till någon import av socker år 2000. Den omständigheten att 120 000 ton socker år importerats till gemenskapen med stöd av förordning nr 2007/2000 år 2001 visar inte att kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning vid antagandet av den ifrågasatta förordningen. Det skall härvid understrykas att en rättsakts lagenlighet skall bedömas i förhållande till de faktiska och rättsliga omständigheter som rådde den dag då rättsakten antogs (förstainstansrättens dom av den 12 december 2000 i mål T-296/97, Alitalia mot kommissionen, REG 2000, s. II-3871, punkt 86).

- 136 Sökanden i mål T-350/00 har fäst rättens uppmärksamhet på att leverantörer inom gemenskapen säljer C-socker till ett högt pris till företag som bearbetar socker i ULT. Enligt sökandena ligger priset för detta socker på en avsevärt högre nivå än priset för socker på världsmarknaden. Gemenskapsproducenterna gynnas sålunda också av bestämmelsen om kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Producenterna riskerar därmed inte att förlora någon inkomst med anledning av importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.
- 137 Detta argument kan inte godtas då det är alltför vagt. Sökandena har nämligen inte tillhandahållit några uppgifter avseende det pris som tas ut för C-socker av gemenskapsproducenterna. Förstainstansrätten anser inte heller att det är klarlagt att det begärda priset för C-socker, även om det är högre än priset för socker på världsmarknaden, är vinstgivande för gemenskapsproducenterna.
- 138 Avslutningsvis har sökandena gjort gällande att kommissionen, genom att uppge att importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT gav upphov till ”svårigheter”, har medgett att skyddsåtgärden har vidtagits med stöd av det första fallet, identifierat av domstolen i punkt 47 i domen av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 49 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen (se även förstainstansrättens dom av den 10 februari 2000 i de förenade målen T-32/98 och T-41/98, Nederländse Antillen mot kommissionen,

REG 2000, s. II-201). Under dessa omständigheter borde kommissionen, enligt sökandena, ha visat att ett orsakssamband förelåg mellan importen av varor från ULT och störningarna på den gemensamma marknaden för socker. Kommissionen har emellertid inte visat att ett sådant orsakssamband förelåg.

139 Detta argument kan inte godtas. För det första framgår det tydligt av den ifrågasatta förordningen att den är grundad på det andra fallet i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Kommissionen vidtog nämligen de aktuella skyddsåtgärderna eftersom det fortfarande "före[låg]... risk för försämring för en av gemenskapens verksamhetssektorer" (skäl 6 i den ifrågasatta förordningen). För det andra hade kommissionen ingen skyldighet att grunda den ifrågasatta förordningen på det första fallet i artikel 109.1 i ULT-beslutet, även om tillämpningen av ULT-beslutet låg bakom den växande importen av socker och blandningar. Kriterierna för de två, i förhållande till varandra fristående, hypoteserna i artikel 109.1 kan nämligen föreligga vid ett och samma tillfälle (generaladvokaten Légers förslag till avgörande i det ovan i punkt 66 nämnda målet Nederländerna mot rådet, REG 2001, s. I-8768 och i det ovan i punkt 48 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, REG 2001, s. I-8951, punkt 85).

140 Av ovanstående följer att inte heller den första grundens andra del kan godtas.

141 Talan kan därmed inte vinna bifall på någon del av den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 109.2 i ULT-beslutet

142 Sökandena har i denna grund gjort gällande att kommissionen åsidosatte proportionalitetsprincipen enligt artikel 109.2 i ULT-beslutet genom att

anta den ifrågasatta förordningen. I nämnda artikel föreskrivs nämligen följande:

”... [P]rioritet [skall] ges åt sådana åtgärder som så litet som möjligt stör associeringen och gemenskapens funktion. Dessa åtgärder skall inte överskrida gränserna för vad som är strikt nödvändigt för avhjälpan av de svårigheter som har uppstått.”

- 143 Inledningsvis erinrar förstainstansrätten om att en skyddsåtgärd enligt proportionalitetsprincipen är rättsenlig endast om de medel som används är ägnade att säkerställa att det legitima mål som eftersträvas med den aktuella förordningen uppnås och inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål, varvid gäller att man, när det finns flera ändamålsenliga åtgärder att välja mellan, skall använda sig av den åtgärd som är minst betungande (dom av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 49 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, punkterna 51 och 52, förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-162/94, *NMB France m.fl. mot kommissionen*, REG 1996, s. II-427, punkt 69, och av den 29 september 2000 i mål T-87/98, *International Potash Company mot rådet*, REG 2000, s. II-3179, punkt 39).

- 144 För det första har sökanden i mål T-332/00 gjort gällande att rådet, vid tidpunkten för antagandet av beslut 91/482 år 1991, kände till att importen till gemenskapen av jordbruksprodukter från ULT kunde komma att medföra ytterligare utgifter i budgeten för den gemensamma jordbrukspolitiken. Enligt sökanden följer den ökade importen direkt av ULT-beslutet. När jordbruksprodukter får tillträde till gemenskapsmarknaden och kan avsättas till de höga priser som gäller där är det naturligt att utbudet av produkter ökar. Under dessa omständigheter anser sökanden att endast ett mycket tungt vägande gemenskapsintresse motiverar tillämpningen av artikel 109.1 i ULT-beslutet. Något sådant gemenskapsintresse förelåg emellertid inte i förevarande fall, enligt sökanden.

- 145 Förstainstansrätten erinrar om att det framgår av den analys som gjorts i punkterna 74—103 ovan att kommissionen hade fog för bedömningen att den kraftigt ökade importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, med hänsyn till överskottet på gemenskapsmarknaden och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, utgjorde ”svårigheter” i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Dessutom framgår det av analysen i punkterna 104—140 ovan att kommissionen gjorde en rimlig bedömning när den ansåg att svårigheterna riskerade att kraftigt störa den gemensamma marknaden för socker.
- 146 Under dessa omständigheter hade kommissionen rätt att vidta skyddsåtgärder med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet mot importen av socker och blandningar omfattade av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT.
- 147 Detta argument saknar för övrigt relevans för proportionaliteten hos den vidtagna skyddsåtgärden. Omständigheten att en ökad import kunde förutses redan år 1991 saknar betydelse för bedömningen av om skyddsåtgärden som vidtogs i september år 2000 var ägnad, och proportionerlig, ”för avhjälpande av de svårigheter som har uppstått” i den mening som avses i artikel 109.2 i ULT-beslutet.
- 148 För det andra har sökandena gjort gällande att en skyddsåtgärd skall vara tillfällig. Genom att först anta förordning nr 2423/1999, därefter förordning nr 465/2000 och ytterligare därefter den ifrågasatta förordningen åsidosatte kommissionen enligt sökandena artikel 109.2 i ULT-beslutet.
- 149 Förstainstansrätten erinrar härvid om att gemenskapsinstitutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av artikel 109 i ULT-beslutet. Detta utrymme motsvarar gemenskapsinstitutionernas politiska skyldigheter enligt artiklarna 182—188 EG (domstolens dom av den 22 november 2001 i mål C-301/97, Nederländerna mot rådet, REG 2001, s. I-8853, punkt 144).

- 150 Gemenskapsdomstolen måste, med anledning av detta utrymme, begränsa sin prövning till en kontroll av att det vid utövandet av denna behörighet inte har förekommit uppenbara fel eller maktmissbruk och att gemenskapsinstitutionerna inte uppenbart har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning (domstolens dom av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 149 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 145).
- 151 I förevarande fall har sökandena inte visat att uppenbara fel förekom när kommissionen använde det utrymme för skönsmässig bedömning som den förfogar över till att vidta en tredje skyddsåtgärd mot importen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.
- 152 Av analysen i punkterna 74—140 ovan framgår nämligen att kommissionen hade fog för bedömningen att det vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen förelåg svårigheter som medförde en risk för försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet.
- 153 I vilket fall som helst begränsade den ifrågasatta förordningen, som var tillämplig mellan den 1 oktober 2000 och den 28 februari 2001, endast undantagsvis, delvis och tillfälligt den tullbefriade importen till gemenskapen av socker och blandningar omfattade av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Förordningen, som begränsade det fria tillträdet till gemenskapsmarknaden för socker med ursprung i ULT på ett sätt som var förenligt med den rådande situationen på denna marknad, samtidigt som förmånsbehandlingen av sockret bibehölls på ett sätt som överensstämde med målen som ställts upp i ULT-beslutet (se punkterna 178—191 nedan), var ägnad att säkerställa att de mål som kommissionen strävade efter uppnåddes och gick inte utöver vad som var nödvändigt för att uppnå dessa (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 149 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 148).
- 154 För det tredje har sökandena hävdats att ett minimipris på importerat socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT infördes genom

förordning nr 2423/1999. Enligt skäl 8 i denna förordning skulle införandet av ett minimipris göra det möjligt att uppnå målet att undvika sockerimportens störande effekter. Kommissionen har emellertid inte i den ifrågasatta förordningen förklarat varför införandet av ett minimipris inte längre ansågs vara en lämplig åtgärd för att uppnå det eftersträlvade målet.

- 155 Förstainstansrätten erinrar om att domstolen, vid kontrollen av att ULT:s rättigheter respekteras, inte kan ersätta kommissionens bedömning med sin egen vad gäller valet av den lämpligaste åtgärden för att förebygga störningar på den gemensamma marknaden för socker, utan att riskera att inkräkta på det stora utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen förfogar över, så länge det inte styrkts att den valda åtgärden var uppenbart olämplig för att uppnå det eftersträlvade målet (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 5 oktober 1994 i mål C-280/93, Tyskland mot rådet, REG 1994, s. I-4973, punkt 94, svensk specialutgåva, volym 16, s. 171, av den 12 juli 2001 i mål C-189/01, Jippes m.fl., REG 2001, s. I-5689, punkt 83, och av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 149 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 135).
- 156 Sökandena har emellertid inte visat att kommissionen genom att begränsa importen till gemenskapen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT till 4 848 ton under den ifrågasatta förordningens giltighetstid har vidtagit en uppenbart olämplig åtgärd eller gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning av de omständigheter som den förfogade över vid antagandet av den ifrågasatta förordningen (se, för ett liknande resonemang, domen av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 149 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 136).
- 157 Förordning nr 2423/1999 har i varje fall inte fått till följd att importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT har minskat. Detta ger upphov till tvivel vad avser effektiviteten av den skyddsåtgärd som infördes genom denna förordning, nämligen ett minimipris på den importerade produkten i fråga (se förstainstansrättens dom av i dag, i de förenade målen T-94/00, T-110/00 och T-159/00, Rica Foods m.fl. mot kommissionen, REG 2002, s. II-4683, punkt 172).

- 158 Under dessa omständigheter anser förstainstansrätten att kommissionen hade fog för uppfattningen att den tillfälliga begränsningen av import av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, med hänsyn till avvägningen mellan den gemensamma jordbrukspolitikens mål och ULT:s associering med gemenskapen, var ägnad att säkerställa att det avsedda målet uppnåddes och inte gick utöver vad som var nödvändigt för att uppnå detta (se, för ett liknande resonemang, domen av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 149 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 137).
- 159 För det fjärde har sökandena hävdats att den införda maximigränsen för hur mycket socker som kan importeras inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT, det vill säga 4 848 ton under fem månader, strider mot proportionalitetsprincipen.
- 160 Enligt sökandena har kommissionen för det första åsidosatt artikel 109.2 i ULT-beslutet genom att inte ta hänsyn till import som ägde rum år 1999 vid beräkningen av importkvoten för socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Sökandena har anfört att importen till gemenskapen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT i praktiken omöjliggjordes från och med den 1 december 1997 genom beslut 97/803. Sökandena anser att kommissionen saknade rätt att utesluta import som ägde rum år 1999 med hänvisning till att den var exponentiell, eftersom den motsvarar den gängse sockerproduktionen i ULT. Siffrorna från åren 1997 och 1998 är enligt sökandena inte representativa eftersom de härrör från en ny industri.
- 161 Det är ostridigt mellan parterna att kommissionen, vid beräkningen av kvoten om 4 848 ton, utgick från den importerade volymen socker med ursprung i ULT år 1997. Vad gäller importen av blandningar utgick kommissionen från 1998 års import. Det rör sig om samma år som tjänat som referens vid beräkningen av kvoten i förordning nr 465/2000.

- 162 I beslut av den 12 juli 2000 i de förenade målen T-94/00 R och T-110/00 R, Rica Foods och Free Trade Foods mot kommissionen (inte publicerat i rättsfalls-samlingen) och av den 8 augusti 2000 i mål T-159/00 R, Suproco mot kommissionen (inte publicerat i rättsfallssamlingen) konstaterade förstainstans-rättens ordförande att kommissionen, i förordning nr 465/2000, utgick från en volym om 4 465 ton socker som importerats till gemenskapen år 1997 och som omfattades av kumulation mellan EG och ULT. Förstainstansrättens ordförande underströk emellertid att det inte fanns någon statistik vari åtskillnad görs mellan socker som omfattas av kumulation mellan EG och ULT samt socker som omfattas av kumulation mellan AVS och ULT. Han förordnade därför om interimistiska åtgärder med utgångspunkt i den totala importerade volymen socker med ursprung i ULT (EG och ULT samt AVS och ULT) under år 1997, det vill säga 10 372,2 ton. Denna uppgift har medtagits i den ifrågasatta förordningen som utgångspunkt för beräkningen av importkvoten ”för att undvika onödiga förfaranden och för att skyndsamt kunna anta skyddsåtgärder” (skäl 8 i den ifrågasatta förordningen).
- 163 Det är också ostridigt mellan parterna att importen under år 1997 av socker som omfattades av kumulation av ursprung mellan EG och ULT var större än under åren 1996 och 1998. Importen av socker med ursprung i ULT under år 1999 översteg emellertid vida volymen under år 1997.
- 164 I skäl 8 i den ifrågasatta förordningen har kommissionen, vad gäller anledningen till att år 1999 uteslutits som referensår, förklarat att det var det år ”då importen uppvisade exponentiell tillväxt”.
- 165 Det skall konstateras att det framgår av Eurostats statistik, vilken framlagts av kommissionen till följd av en skriftlig fråga från förstainstansrätten, att medan importen av socker med ursprung i ULT uppgick till 4 250,9 ton år 1998 uppgick denna import till 53 519,9 ton år 1999. Vad gäller blandningar med ursprung i ULT har dessa ökat från 1 260,9 ton år 1998 till 14 020 ton år 1999.

- 166 Eftersom artikel 108b i beslut 97/803 begränsar kumulation av ursprung mellan AVS och ULT till en årlig kvantitet om 3 000 ton socker var det med fog som kommissionen konstaterade en exponentiell ökning av importen till gemenskapen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT under år 1999.
- 167 Kommissionen hade dessutom fog för bedömningen att den exponentiella ökningen, med hänsyn till överskottet på gemenskapsmarknaden och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, riskerade att ge upphov till en försämring inom gemenskapens sektor för socker. Om kommissionen vid fastställandet av importkvoter var skyldig att beakta import som är så omfattande att det föreligger en ansevärd risk för att den kommer att medföra en försämring inom den aktuella sektorn riskerar den aktuella skyddsåtgärden att berövas sin ändamålsenliga verkan.
- 168 Av detta följer att kommissionen med fog kunde välja att inte använda år 1999 som referensår vid beräkningen av importkvoten i den ifrågasatta förordningen.
- 169 Sökanden i mål T-332/00 har för det andra påpekat att även om kommissionen kunde välja att inte använda år 1999 som referensår skall det konstateras att kommissionens beräkning är felaktig. Med utgångspunkt från de kvantiteter som godtagits i förordning nr 465/2000 och besluten av förstainstansrättens ordförande av den 12 juli 2000 i de förenade målen T-94/00 R och T-110/00 R, Rica Foods och Free Trade Foods mot kommissionen, samt av den 8 augusti 2000 i mål T-159/00 R, Suproco mot kommissionen vilka citerats ovan i punkt 162, har sökanden beräknat att den kvantitet som fastställs i den ifrågasatta förordningen borde ha varit 4 991 ton.
- 170 Detta argument kan inte godtas, eftersom det inte på något sätt visar att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att i artikel 1 i den ifrågasatta förordningen begränsa import av socker, i obehandlad form eller i form av blandningar, som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT till 4 848 ton.

- 171 Sökandena har för det tredje gjort gällande att importkvoten om 4 848 ton under fem månader är för låg för att möjliggöra en lönsam drift ens av en enda fabrik för bearbetning av socker under skyddsåtgärdens tillämpning. Även om begränsningen av importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT varit nödvändig, har sökandena hävdade att kommissionen i den ifrågasatta förordningen borde ha beaktat intressena för de i ULT existerande företagen och att kommissionen borde ha fastställt kvoten på en nivå som möjliggjorde för dessa företag att hålla sig kvar på marknaden.
- 172 Förstainstansrätten erinrar härvid inledningsvis om att kommissionen när den avser att vidta skyddsåtgärder med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet och när omständigheterna i målet inte utgör hinder, skall undersöka vilka negativa återverkningar som dess beslut kan få för de berörda företagen (dom av den 11 februari 1999 i det i punkt 49 ovan nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, punkt 25, dom av den 14 september 1995 i det i punkt 39 ovan nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, punkt 70).
- 173 I förevarande fall konstaterar förstainstansrätten att kommissionen har beaktat sockerproducenterna i ULT och deras intressen genom att inte stoppa importen av socker inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT helt och hållet. Tvärtom har kommissionen grundat kvoten på 4 848 ton i artikel 1 i den ifrågasatta förordningen på den mest omfattande importen av socker och blandningar under perioden 1996—1998.
- 174 Men hänsyn till vad som har anförts ovan och med beaktande av att gemenskapsdomstolens kontrollbefogenheter är extra begränsade när kommissionen har haft att ta hänsyn till olika intressen — i förevarande fall skyddet av den gemensamma organisationen av marknaden för socker, å ena sidan, och skyddet av ULT:s intressen och de där hemmahörande företagens intressen, å andra sidan — anser förstainstansrätten inte att kommissionen har åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att begränsa importen av socker eller bland-

ningar, inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT, till 4 848 ton under den ifrågasatta förordningens giltighetstid.

- 175 För det fjärde har sökandena hävdats att artikel 2.3 i den ifrågasatta förordningen, i vilken det stadgas att det ”[t]ill ansökan om importlicens skall bifogas en kopia på exportlicenser”, strider mot proportionalitetsprincipen. Enligt sökandena hindrar denna bestämmelse i praktiken sökandena från att utnyttja kvoten som införts genom förordningen. På grund av bestämmelsen är sökandena nämligen tvingade att köpa socker med ursprung i gemenskapen (till ett pris som överstiger priset på världsmarknaden med anledning av det bidrag, kallat golden premium, som utgår på grund av att sockret har producerats inom gemenskapen) och exportera det från gemenskapen vid en tidpunkt då de inte ännu känner till om sockret kan avsättas inom och importeras till gemenskapen efter att ha behandlats eller bearbetats till socker eller blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.
- 176 Förstainstansrätten anser inte att detta argument kan godtas. Kommissionen hade nämligen fog för att införa villkoret i artikel 2.3 i den ifrågasatta förordningen eftersom det gör det möjligt att kontrollera att ansökningarna om import som görs inom ramen för den ifrågasatta förordningen verkligen gäller socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.
- 177 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av den förmånsbehandling som varor med ursprung i ULT åtnjuter

- 178 Sökandena har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna enligt artikel 3.1 s EG och bestämmelserna i EG-fördragets fjärde del (i synnerhet artikel 183.1) är skyldiga att ta hänsyn till principen om preferensernas hierarki. Sökandena har

anfört att institutionerna enligt denna princip saknar rätt att agera på ett sätt som placerar varor med ursprung i ULT i en mindre fördelaktig situation än varor från AVS-staterna eller andra tredje länder (dom av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 39 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, punkterna 91 och 142).

- 179 För det första har sökandena anfört att artikel 213 i Lomékonventionen helt och hållet förhindrar vidtagandet av skyddsåtgärder för socker. Antagandet av den ifrågasatta förordningen strider därmed mot den förmånsbehandling som varor från ULT åtnjuter i förhållande till varor från AVS-staterna.
- 180 Sökanden i mål T-332/00 har därefter jämfört artikel 109.1 i ULT-beslutet med andra bestämmelser om skyddsåtgärder. Sökanden har påpekat att det enligt artikel 25.1 i förordning nr 2038/1999, som inte omfattar handel med ULT, skall finnas ett orsakssamband mellan importen från tredje land och störningarna på gemenskapsmarknaden för att kommissionen skall få vidta skyddsåtgärder. I de avtal som ingåtts med tredje länder, såsom Marocko, ställs också krav på att det skall finnas ett orsakssamband mellan importen från landet i fråga och problemen inom gemenskapen (samarbetsavtalet med Marocko av den 26 februari 1996, EGT L 70, 2000, s. 2). Sökanden har anfört att kommissionen, med tanke på att ULT åtnjuter den högsta graden av förmånsbehandling, skall undvika att vidta skyddsåtgärder vad avser import från ULT med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet när villkoren för att vidta sådana åtgärder inte är uppfyllda avseende importen från mindre privilegierade tredje länder.
- 181 För det andra har sökandena fäst rättens uppmärksamhet på att gemenskapen, med stöd av protokoll nr 8 till Lomékonventionen, har beviljat AVS-staterna en kvot på mer än 1,7 miljoner ton socker. Denna kvot kan importeras, i sin helhet eller i delar, till gemenskapen utan erläggande av tullar och till ett garanterat pris. Genom att begränsa importen från ULT av socker inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT till 4 848 ton under fem månader

har kommissionen åsidosatt principen enligt vilken varor med ursprung i ULT inte får placeras i en mindre förmånlig situation än varor från AVS-staterna eller andra tredje länder.

- 182 Förstainstansrätten erinrar om att gemenskapsdomstolens prövning måste begränsas till en kontroll av huruvida kommissionen, som i förevarande fall förfogade över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, har gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning vid antagandet av den ifrågasatta förordningen (dom av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 149 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 112).
- 183 Domstolen och förstainstansrätten har redan slagit fast att artikel 109 i ULT-beslutet, som ger kommissionen rätt att vidta skyddsåtgärder, inte i sig strider mot någon av principerna i den fjärde delen av fördraget trots att varor med ursprung i ULT enligt denna del skall åtnjuta förmånsbehandling (dom av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 49 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 40). Vidtagandet av en skyddsåtgärd med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet utgör således inte nödvändigtvis ett åsidosättande av den förmånsbehandling som varor med ursprung i ULT åtnjuter.
- 184 Vad gäller sockers ställning i Lomékonventionen kan förstainstansrätten konstatera att gemenskapen i protokoll nr 8 till denna konvention har åtagit sig att köpa socker till garanterade priser och att varje år importera en viss mängd socker (1,7 miljoner ton) från AVS-staterna. Denna import är antingen helt eller delvis undantagen från tull. För att nämnda åtagande inte skall berövas sitt innehåll föreskrivs det i artikel 213 i Lomékonventionen att klausulen om skyddsåtgärder (artikel 177 i Lomékonventionen) inte är tillämplig inom ramen för protokoll nr 8.
- 185 Till skillnad från varor från AVS-staterna kan samtliga varor med ursprung i ULT, och därmed i princip också socker, importeras till gemenskapen utan erläggande av tull enligt artikel 101.1 i ULT-beslutet. Det är därmed uppenbart

att socker från ULT åtnjuter förmånsbehandling i förhållande till socker från AVS-staterna. Detta förhållande ändras inte av att kommissionen vidtar en skyddsåtgärd, som per definition är tillfällig. Förstainstansrätten understryker att den ifrågasatta förordningen endast gäller socker och blandningar som importerar inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Förordningen innehåller inga bestämmelser om maximigränser för import av socker från ULT inom ramen för de ordinarie bestämmelserna om ursprung, för det fall en sådan produktion förekommer.

186 Därmed kan argumentet gällande ULT-sockrets förmånsbehandling i förhållande till socker från AVS-staterna inte godtas.

187 Av samma skäl kan sökandena inte med framgång åberopa klausuler om skyddsåtgärder i avtal som har ingåtts mellan gemenskapen och vissa tredje länder.

188 I vilket fall som helst avviker artikel 109 i ULT-beslutet inte i grunden från andra klausuler om skyddsåtgärder i vilka krav ställs på en koppling mellan den aktuella importen och de svårigheter som har uppstått. I domen av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 49 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen* (punkt 47) har domstolen visserligen uppgett att det i ”andra fallet [i artikel 109.1 i ULT-beslutet]... dock inte [krävs] att... svårigheter[na]... beror på ULT-beslutets tillämpning”. Domstolen har emellertid hållit fast vid kravet på att skyddsåtgärderna skall vara ägnade att upphäva eller mildra de svårigheter som har uppstått. Om en koppling saknas mellan svårigheterna och de vidtagna åtgärderna skulle de senare vara opropotionerliga och strida mot artikel 109.2 andra meningen i ULT-beslutet (generaladvokaten Albers förslag till avgörande inför domen av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 49 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, REG 1999, s. I-773, punkt 67).

- 189 I förevarande fall har emellertid kommissionen på ett tillfredsställande sätt visat att en koppling finns mellan, å ena sidan, den exponentiella ökningen av importen till gemenskapen av socker och blandningar som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT och, å andra sidan, risken för en försämring inom gemenskapens sektor för socker (se punkterna 104—140 ovan). Begränsningen av importen är sålunda ägnad att upphäva eller mildra de svårigheter som har uppstått.
- 190 Med hänsyn till det ovan anförda konstaterar förstainstansrätten att den ifrågasatta förordningen inte har lett till att AVS-staterna och tredje länder försatts i en uppenbart förmånligare konkurrenssituation än ULT.
- 191 Därmed kan talan inte heller vinna bifall på den tredje grunden.

Fjärde grunden: Åsidosättande av avtalet om skyddsåtgärder

- 192 Sökanden i mål T-332/00 har hävdat att den ifrågasatta förordningen strider mot artikel 2 i avtalet om skyddsåtgärder. Artikeln lyder som följer:

”1. En medlem får vidta en skyddsåtgärd mot en vara endast om den med stöd av nedan angivna bestämmelser har fastställt att denna vara importeras till dess territorium i så ökade kvantiteter, räknat i absoluta tal eller i förhållande till inhemsk produktion, och under sådana förhållanden att importen därigenom förorsakar eller hotar att förorsaka allvarlig skada för den inhemska industri som tillverkar varor av samma slag eller direkt konkurrerande varor.

...”

- 193 Sökanden i fråga har betonat att artikel 109 i ULT-beslutet skall tolkas i ljuset av skyldigheterna enligt avtalet om skyddsåtgärder. Därmed anser sökanden att ett åsidosättande av artikel 2 i det senare avtalet innebär ett åsidosättande också av artikel 109 i ULT-beslutet.
- 194 Förstainstansrätten erinrar emellertid om att det framgår av fast rättspraxis att bestämmelserna i WTO-avtalen, med hänsyn till deras beskaffenhet och systematik, i princip inte ingår bland de regler utifrån vilka gemenskapsdomstolen prövar lagenligheten av gemenskapsinstitutionernas rättsakter (domstolens dom av den 23 november 1999 i mål C-149/96, Portugal mot rådet, REG 1999, s. I-8395, punkt 47, och av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 149 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 53). Detta gäller också när gemenskapsrättsakten som är underställd gemenskapsdomstolens prövning begränsar handeln mellan gemenskapen och ULT (se dom av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 149 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkterna 53—56), oavsett vilken ställning de senare har inom WTO. Det är endast i de fall då gemenskapen har haft för avsikt att fullgöra en särskild förpliktelse, vilken den åtagit sig inom ramen för WTO, eller då det i gemenskapsrättsakten uttryckligen hänvisas till specifika bestämmelser i WTO-avtalen som gemenskapsdomstolen skall kontrollera lagenligheten av gemenskapsrättsakten i fråga i förhållande till WTO:s regler (domen i det ovannämnda målet Portugal mot rådet, punkt 49, och domen av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 149 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 54).
- 195 Syftet med den ifrågasatta förordningen är emellertid inte att inom ramen för gemenskapsrätten säkerställa att en viss förpliktelse som gemenskapen åtagit sig inom ramen för WTO fullgörs. Den nämnda förordningen innehåller inte heller någon uttrycklig hänvisning till specifika bestämmelser i WTO-avtalen. Syftet med den ifrågasatta förordningen är endast att med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet införa skyddsåtgärder mot import av socker och blandningar med ursprung i ULT för att avhjälpa de svårigheter som har uppstått.

- 196 Av detta följer att sökanden i mål T-332/00 inte med framgång kan göra gällande att den ifrågasatta förordningen har antagits i strid med artikel 2 i avtalet om skyddsåtgärder.
- 197 Även om artikel 109 i ULT-beslutet i möjligaste mån skall tolkas i ljuset av det aktuella avtalets ordalydelse och syfte (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 16 juni 1998 i mål C-53/96, Hermès, REG 1998, s. I-3603, punkt 28, och av den 14 december 2000 i de förenade målen C-300/98 och C-392/98, Dior m.fl., REG 2000, s. I-11307, punkt 47), konstaterar förstainstansrätten att kommissionen på ett tillfredsställande sätt har visat att en korrelation föreligger mellan, å ena sidan, den exponentiella ökningen av importen av socker och blandningar inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT och, å andra sidan, risken för en försämring inom gemenskapens sektor för socker (se punkterna 104—140 ovan).
- 198 Av det ovan anförda följer att talan inte heller kan vinna bifall på den fjärde grunden.

Den femte grunden: Maktmissbruk

- 199 Sökanden i mål T-332/00 har erinrat om att nästan all import till gemenskapen av socker omfattat av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT stoppades genom artikel 108b i ULT-beslutet. Rådet införde nämnda artikel i beslutet år 1997 (se punkt 16 ovan). Enligt sökanden önskade rådet emellertid inte begränsa omfattningen av kumulation av ursprung mellan EG och ULT för socker. Genom att anta den ifrågasatta förordningen omintetgjorde kommissionen de effekter som rådet önskade åstadkomma med ULT-beslutet. Artikel 109 i ULT-beslutet ger inte kommissionen rätt att godtyckligt "ändra" ett beslut av rådet.

- 200 Förstainstansrätten erinrar i detta avseende om att en rättsakt innebär maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter kan antas att den har antagits uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, för att uppnå andra mål än dem som angetts av den svarande institutionen eller för att kringgå ett förfarande som särskilt föreskrivs i fördraget (domstolens dom av den 25 juni 1997 i mål C-285/94, Italien mot kommissionen, REG 1997, s. I-3519, punkt 52, och förstainstansrättens dom av den 6 april 1995 i mål T-143/89, Ferriere Nord mot kommissionen, REG 1995, s. II-917, punkt 68).
- 201 Till att börja med är det klart att artikel 109.1 i ULT-beslutet ger kommissionen behörighet att vidta skyddsåtgärder mot import med ursprung i ULT, bland annat när "det uppstår svårigheter som kan leda till en försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet".
- 202 Vidare framgår det av den analys som gjordes inom ramen för den första grunden att kommissionen med rätta kunde anse att de svårigheter som hade uppstått riskerade att leda till en försämring inom den gemensamma sektorn för socker.
- 203 Sökanden har inte lagt fram något bevis för att den ifrågasatta förordningen inte antogs i syfte att undvika en försämring inom den gemensamma sektorn för socker.
- 204 Dessutom påverkar det faktum att rådet införde en kvantitativ begränsning i artikel 108b i ULT-beslutet för socker omfattat av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT inte på något sätt kommissionens befogenheter att införa nödvändiga skyddsåtgärder för socker och andra varor från ULT enligt artikel 109.1 i ULT-beslutet, om villkoren för att vidta sådana åtgärder är uppfyllda.

205 Talan kan därmed inte heller vinna bifall på den femte grunden.

Den sjätte grunden: Åsidosättande av artikel 253 EG

206 Sökanden i mål T-332/00 och den nederländska regeringen har gjort gällande att motiveringen i den ifrågasatta förordningen är otillräcklig. Enligt dem innehåller inte förordningen en tillräckligt utförlig redogörelse för de uppkomna svårigheterna och för försämringen eller risken för försämring inom sektorn för socker. Kommissionen har inte heller förklarat hur det kommer sig att den gjorde en annan bedömning av dessa svårigheter i den ifrågasatta förordningen än i förordning nr 2423/1999. Avslutningsvis har de anfört att det i den ifrågasatta förordningen inte ges någon förklaring till att år 1999 inte har använts som referensår vid fastställandet av tullkvoten.

207 Förstainstansrätten erinrar om att den motivering som krävs enligt artikel 253 EG enligt fast rättspraxis skall vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen skall klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt (se bland annat domstolens dom av den 13 oktober 1992 i de förenade målen C-63/90 och C-67/90, Portugal och Spanien mot rådet, REG 1992, s. I-5073, punkt 16, svensk specialutgåva, volym 13, s. 123, förstainstansrättens dom av den 5 april 2001 i mål T-82/00, BIC m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-1241, punkt 24). Det krävs dock inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte skall ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågavarande området (domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 63, och domen i det ovannämnda målet BIC m.fl. mot kommissionen, punkt 24).

208 Den ifrågasatta förordningen är grundad på det andra fallet i artikel 109.1 i ULT-beslutet. En skyddsåtgärd som vidtagits med stöd av denna bestämmelse

uppfyller villkoren i artikel 253 EG om det i denna anges vilka ”svårigheter” som har uppstått och en redogörelse för på vilket sätt svårigheterna riskerar att leda till en ”försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet eller i en region inom gemenskapen”, under förutsättning att upplysningarna gör det möjligt att kontrollera att proportionalitetsprincipen i artikel 109.2 i ULT-beslutet har iakttagits.

- 209 I skäl 1 och skäl 4 i den ifrågasatta förordningen har kommissionen redogjort för de svårigheter som har uppstått. I skäl 5 och skäl 6 har kommissionen förklarat varför dessa svårigheter riskerar att kraftigt störa den gemensamma organisationen av marknaden för socker. I skäl 8 i den ifrågasatta förordningen har kommissionen redogjort för de motiv som låg bakom beslutet att fastställa kvoten till 4 848 ton. Vad gäller valet att inte använda år 1999 som referensår har kommissionen i skäl 8 anfört att år 1999 ”var det år då importen uppvisade exponentiell tillväxt”.
- 210 Av detta följer att talan inte heller kan vinna bifall på den sjätte grunden.

Invändningen att förordning nr 2553/97 är rättsstridig

- 211 Sökanden i mål T-350/00 har erinrat om att det i artikel 2.2 i den ifrågasatta förordningen föreskrivs att villkoren i artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97 skall gälla för import till gemenskapen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Eftersom den senare förordningen är rättsstridig anser sökanden att också artikel 2.2 i den ifrågasatta förordningen är rättsstridig.

- 212 Kommissionen har genmält att invändningen om rättsstridighet inte kan prövas eftersom den ifrågasatta förordningen inte garanterar tillämpningen av den förordning vars lagenlighet har ifrågasatts.
- 213 Förstainstansrätten erinrar om att förordning nr 2553/97 inte utgör den rättsliga grunden för den ifrågasatta förordningen. Eftersom importen av socker och blandningar omfattade av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT omfattas av artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97 i tillämpliga delar skulle emellertid en eventuell rättsstridighet hos dessa artiklar påverka lagenligheten av artikel 2.2 i den ifrågasatta förordningen. En invändning om rättsstridighet kan följaktligen framställas mot dessa bestämmelser med stöd av artikel 241 EG (förstainstansrättens dom av den 20 april 1999 i de förenade målen T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 och T-335/94, Limbursge Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-931, punkterna 285 och 286).
- 214 Sökanden i mål T-350/00 har gjort gällande att kommissionen har överskridit sina befogenheter vid antagandet av förordning nr 2553/97 eftersom varken gemenskapens primärrätt eller sekundärrätt ger kommissionen befogenhet att verkställa artikel 108b i ULT-beslutet.
- 215 Förstainstansrätten konstaterar att berörd sökande inte har åberopat någon rättsstridighet som specifikt gäller villkoren i artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97. I artikel 2.2 i den ifrågasatta förordningen anges att dessa artiklar skall gälla i tillämpliga delar. Sökanden har endast åberopat att kommissionen saknade behörighet att anta förordning nr 2553/97.
- 216 Sökandens argument skulle emellertid, under förutsättning att det var välgrundat, sakna betydelse för lagenligheten av den ifrågasatta förordningen om det visade sig att kommissionen hade behörighet att i denna införliva bestämmelser motsvarande dem i artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97.

- 217 Förstainstansrätten erinrar om att artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97 reglerar tillhandahållandet av importlicenser för socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT.
- 218 Artikel 109 i ULT-beslutet, i vilken kommissionen ges behörighet att vidta skyddsåtgärder avseende handeln mellan ULT och gemenskapen, skall emellertid tolkas så, att den ger kommissionen rätt att kräva att personer som importerar varor med ursprung i ULT innehar en importlicens utfärdad av kommissionen när importen begränsats i enlighet med villkoren i artikel 109.1 i nämnda beslut. Syftet är härvid att säkerställa att skyddsåtgärderna får eftersträvad verkan och att fastställa förfarandet för utfärdande av sådana importlicenser.
- 219 Även om kommissionen saknade behörighet att anta förordning nr 2553/97 kunde den således ha fastställt förfarandet för utfärdande av importlicenser för socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT direkt med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet genom att i den ifrågasatta förordningen införa artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97 i tillämpliga delar.
- 220 Av det som anförts ovan följer att invändningen att förordning nr 2553/97 är rättsstridig skall ogillas.

Skadeståndstalan

- 221 Sökandena har gjort gällande att den påstådda rättsstridighet som åberopats till stöd för talan om ogiltigförklaring har förorsakat sökandena skada som gemenskapen är skyldig att ersätta.

- 222 Förstainstansrätten erinrar om att det i fråga om gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar har slagits fast att det föreligger en rätt till skadestånd om tre förutsättningar är uppfyllda, nämligen att den rättsregel som har överträtts har till syfte att skydda enskilda och att överträdelsen av densamma är tillräckligt klar, att det har fastställts att det verkligen föreligger en skada och, slutligen, att det finns ett direkt orsakssamband mellan åsidosättandet av gemenskapens skyldighet och den skada som de drabbade personerna har lidit (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 42).
- 223 I ett normativt sammanhang som karaktäriseras av ett stort utrymme för skönsmässig bedömning kan gemenskapens ansvar endast göras gällande om den berörda institutionen uppenbart och allvarligt har överskridit sina befogenheter (dom av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 49 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 57 och angiven rättspraxis).
- 224 I förevarande fall har emellertid sökandena inte på något sätt visat att kommissionen, genom att anta den ifrågasatta förordningen, uppenbart och allvarligt har överskridit sina befogenheter. Förstainstansrättens undersökning av de grunder som har anförts till stöd för talan om ogiltigförklaring har inte heller visat att kommissionen på något sätt har handlat rättsstridigt vid antagandet av den ifrågasatta förordningen.
- 225 Under dessa omständigheter kan inte heller skadeståndstalan bifallas.
- 226 Av det ovan anförda följer att talan i respektive mål skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 227 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas. Sökanden i mål T-350/00 skall dessutom ersätta rättegångskostnaderna för det interimistiska förfarandet.
- 228 Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall intervenienterna bära sina egna rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

- 1) Målen T-332/00 och T-350/00 förenas vad gäller domen.
- 2) Talan i målen ogillas.

- 3) Var och en av sökandena skall bära sin rättegångskostnad samt ersätta kommissionens rättegångskostnad i det mål som den har väckt. Sökanden i mål T-350/00 skall dessutom ersätta kostnaderna i det interimistiska förfarandet.
- 4) Intervenienterna skall bära sina egna rättegångskostnader.

Jaeger

Lenaerts

Azizi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 november 2002.

H. Jung

M. Jaeger

Justitiesekreterare

Ordförande